A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2011. július 28.*

A C-554/09. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Oberlandesgericht Stuttgart (Németország) a Bírósághoz 2009. december 31-én érkezett, 2009. december 17-i határozatával terjesztett elő az

Andreas Michael Seeger

ellen folytatott büntetőeljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano tanácselnök, J.-J. Kasel, A. Borg Barthet, E. Levits és M. Berger (előadó) bírák,

főtanácsnok: P. Cruz Villalón,
hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

* Az eljárás nyelve: német.

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– A. M. Seeger képviseletében H.-J. Rieder Rechtsanwalt,

– az Egyesült Királyság Kormánya képviseletében S. Hathaway, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében N. Yerrell és F. W. Bulst, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a közúti szállításra vonatkozó egyes szociális jogszabályok összehangolásáról, a 3821/85/EGK és a 2135/98/EK tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 3820/85/EGK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 2006. március 15-i 561/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 102., 1. o.) 13. cikkének (1) bekezdése d) pontja második francia bekezdésének értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet az A. M. Seeger ellen az 561/2006 rendelettel módosított, a közúti közlekedésben használt menetíró készülékekről szóló, 1985. december 20-i 3821/85/EGK tanácsi rendelet (HL L 370., 8. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 1. kötet, 227. o.) (a továbbiakban: 3821/85 rendelet) 3. cikke (1) bekezdése első mondatának, és 15. cikke (7) bekezdésének megsértéséért indított büntetőeljárás keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 3821/85 rendelet 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamokban nyilvántartásba vett, és a közúti személyszállításra és árufuvarozásra használt járművekbe menetíró készüléket kell beépíteni, és azokban ilyen készüléket kell használni, kivéve az 561/2006/EK rendelet 3. cikkében említett járműveket. […]

(2) A tagállamok mentesíthetik az 561/2006/EK rendelet 13. cikke (1) és (3) bekezdésében említett járműveket e rendelet alkalmazása alól.

[…]”

4 A 3821/85 rendelet 15. cikkének (7) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(7) a) Ha a járművezető menetíró készülékkel felszerelt járművet vezet az I. mellékletnek megfelelően, a járművezetőnek az ellenőrzést végző hatósági személy kérésére a következőket be kell tudnia mutatni:

i. az adott héten és az azt megelőző 15 napon a járművezető által használt adatrögzítő lapok;

[…]

2008. január 1. után azonban az i. és iii. pontokban megadott időszakok az adott napot és az azt megelőző 28 napot fedik.

[…]”

5 Az 561/2006 rendelet 1. cikke szerint:

„Ez a rendelet a közúti személy- és áruszállítást végző járművezetőkre vonatkozó vezetési időkkel, szünetekkel és pihenőidőkkel kapcsolatos szabályokat állapít meg a szárazföldi szállítási módok közötti verseny feltételeinek harmonizálása érdekében, különös tekintettel a közúti szektorra, valamint a munkakörülmények és a közúti biztonság javítására. Ezen rendelet célja továbbá a hatékonyabb tagállami ellenőrzési és végrehajtási gyakorlat elősegítése, valamint a jobb munkagyakorlat bevezetése a közúti szállítási iparágon belül.”

6 Az említett rendelet 2. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ez a rendelet a közúti szállításra vonatkozik:

a) áruszállítás esetében, ha a jármű megengedett legnagyobb össztömege pótkocsival vagy félpótkocsival meghaladja a 3,5 tonnát, vagy

b) személyszállítás […]”

7 Ugyanezen rendelet 3. cikke a következőt írja elő:

„Ez a rendelet nem alkalmazandó a következő járművekkel végzett közúti szállításra:

[…]

h) olyan járművek vagy járművek kombinációja, melyek megengedett legnagyobb össztömege nem haladja meg a 7,5 tonnát, és nem kereskedelmi áruszállítást végeznek;

[…]”

8 A 561/2006 rendelet 13. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„Amennyiben ez az 1. cikkben szereplő célokat nem sérti, a tagállamok az 5–9. cikkel kapcsolatban a saját területükön vagy egy másik tagállam területén a kérdéses tagállam hozzájárulásával kivételeket engedélyezhetnek – amelyeket egyéni feltételekhez köthetnek –, a következő járművekkel történő szállítás esetében:

[…]

d) olyan járművek vagy járművek kombinációja, amelyek megengedett legnagyobb össztömege nem haladja meg a 7,5 tonnát, és amelyeket:

[…]

– a járművezető által munkája során használt anyagok, felszerelés, vagy gépezet szállítására használnak.

Ezeket a járműveket csak a vállalkozás telephelyétől számított 50 km sugarú körben szabad használni, azzal a feltétellel, hogy a jármű vezetése nem a járművezető fő tevékenysége;

[…]”

A nemzeti jog

9 A közúti szállításban részt vevő személyzetre vonatkozó törvény (Fahrpersonalgesetz) 1987. február 19-i (BGBl. 1987. I, 640. o.), a 2007. július 6-i törvénnyel módosított változatának (BGBl. 2007. I, 1270. o., a továbbiakban: FPG) 8. §-a a következőképpen rendelkezik:

„(1) Szabálysértést követ el, aki szándékosan vagy gondatlanul

1. vállalkozóként […]

2. járművezetőként […]

   a) valamely […] rendeletet […]

   b) a […] 3821/85/EGK rendelet valamely rendelkezését […] megsérti

   […]

3. gépjármű-üzembentartóként […]

(2) A szabálysértés az (1) bekezdés 1. és 3. pontja esetében 15 000 euróig, egyéb esetekben 5000 euróig terjedő bírsággal sújtható.”

10 A közúti szállításban részt vevő személyzetre vonatkozó, 2005. június 27-i rendelet (Fahrpersonalverordnung) 1987. február 19-i (BGBl. 2005. I, 182. o.), a 2008. január 22-i rendelettel módosított változatának (BGBl. 2008. I, 54. o., a továbbiakban: FPV) 18. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az 561/2006/EK rendelet 13. cikkének (1) bekezdése és a 3821/85/EGK rendelet 3. cikkének (2) bekezdése szerint a [FPG] alkalmazási területén a következő járműkategóriákat kiveszik az 561/2006/EK rendelet 5–9. cikkének és a 3821/85/EGK rendelet hatálya alól:

[…]

(4) azon 7,5 tonnát nem meghaladó megengedett legnagyobb össztömegű járművek vagy járművek kombinációi, amelyeket a vállalkozás telephelyétől számított 50 km sugarú körben

[…]

b) a járművezető által munkája során használt anyagok, felszerelés vagy gépezet szállítására használnak, pl. azon, e célra rendelt, különleges felszereltséggel rendelkező járművek, amelyeket értékesítő kocsiként használnak helyi piacokon vagy házhozszállításhoz,

feltéve, hogy a jármű vezetése nem a járművezető fő tevékenysége.

[…]”

11 A FPV 23. cikke szerint:

„(1) A [FPG] 8. §-a (1) bekezdése 1. pontjának b) alpontja értelmében szabálysértést követ el, aki vállalkozóként […]

(2) A [FPG] 8. §-a (1) bekezdése 2. pontjának b) alpontja értelmében szabálytalanul jár el, aki járművezetőként megsérti a 3821/85/EGK rendeletet azzal, hogy szándékosan vagy gondatlanul

1. a 3. cikk (1) bekezdésének első mondatában előírtakkal ellentétben nem használ menetíró berendezést,

[…]

11. a 15. cikk (7) bekezdésének a) vagy b) pontjában előírtakkal ellentétben az adatrögzítő lapot, a járművezetői kártyát, a kinyomatot vagy a kézi feljegyzést nem vagy nem megfelelő időben mutatja be,

[…]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

12 A. M. Seeger egy bor/ital kereskedés tulajdonosa Stuttgartban (Németország), amely a vevői számára házhozszállítási szolgáltatást nyújt. Átlagosan heti egy alkalommal szállít legfeljebb 10–15 kilométeres körzetben, körülbelül 30–40 vevő részére. Az érintett ezzel összefüggésben egy alkalmazottat foglalkoztat.

13 A. M. Seeger 2008. március 3-án 3821/85 rendelet szerint beépített menetíró készülék használata nélkül vezette a 7,49 tonna megengedett össztömegű tehergépjárművét Esslingen am Neckar (Németország) közigazgatási területén, hozzávetőleg 15 kilométerre Stuttgarttól. Az érintett nem használt adatrögzítő lapot, és az őt megállító hatósági személy kérésére nem tudta bemutatni az előző 28 naptári nap adatrögzítő lapját sem.

14 A. M. Seeger járművén üres csomagolások – azaz üres italos palackok – voltak, amelyeket az érintett egy Esslingen-am-Neckar-i szállítónak akart visszavinni. Maga az üres csomagolás nem az érintett magánfogyasztásából, hanem a kereskedelmi tevékenységéből származott.

15 Az Amtsgericht Suttgart ezt a FPG 8. §-a (1) bekezdése 2. pontja b) alpontja és a FPV 23. cikke (2) bekezdése 11. pontja megsértésének tekintette, és 2009. március 17-i ítéletében 200 euró bírságot szabott ki A. M. Seegerrel szemben.

16 Az említett bíróság megállapította, hogy a vezetési tevékenység nem minősül A. M. Seeger fő tevékenységének, mely utóbbi az üzletében zajlik, ahol lényegében fogadja és kiszolgálja a vevőit, a házhozszállítási szolgáltatás csupán heti egy alkalommal végzett kiegészítő tevékenység. Ugyanezen bíróság szerint az italok beszerzésére irányuló utak és az üres csomagolás visszaszállítása nem naponta történik, és jelentősen kevesebb időt igényel, mint az üzletben folytatott eladási tevékenység.

17 Az Amtsgericht Stuttgart elutasította az FPV 18. cikke (1) bekezdése 4. pontjának b) alpontjában foglalt kivétel alkalmazását, azon indokkal, hogy a szállított üres csomagolás e rendelkezés értelmében – mivel azt nem vetik alá feldolgozási folyamatnak – nem minősül „alapanyagnak", hanem kereskedelmi árunak tekintendő.

18 A. M. Seeger az Oberlandesgericht Stuttgart előtt fellebbezést nyújtott be a 2009. március 17-i ítélet ellen, és e fellebbezés keretében úgy érvel, hogy a jelen esetben az 561/2006 rendelet céljával, azaz a közúti közlekedésbiztonsággal és a versenyjogi szabályozással nem ellentétes az „alapanyag" e rendelet 13. cikke (1) bekezdése d) pontjának második francia bekezdésében szereplő fogalmának tág értelmezése.

19 A stuttgarti főügyészség az eljárás felfüggesztését kérte, valamint egy előzetes döntéshozatal iránti kérelemnek az Európai Unió Bírósága elé terjesztését, amennyiben a közösségi jog alapján kell eldönteni azt a kérdést, hogy az „alapanyag" említett fogalma magában foglalja-e valamely italkereskedő italos palackjait és üres csomagolóanyagait is.

20 Az Oberlandesgericht Stuttgart e tekintetben kiemeli, hogy mindezidáig a Bíróság csak a C-128/04. sz., Raemdonck és Raemdonck-Janssens ügyben 2005. március 17-én hozott ítélet (EBHT 2005., I-2445. o.) alapjául szolgáló ügyben foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy hogyan kell értelmezni a 2007. április 11-én hatályon kívül helyezett, közúti fuvarozásra vonatkozó egyes szociális jogszabályok összehangolásáról szóló, 1985. december 20-i 3820/85/EGK tanácsi rendelet (HL L 370., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 319. o.) 13. cikke (1) bekezdésének g) pontja szerinti „alapanyag" fogalmát, mely rendelet helyébe a 561/2006 rendelet lépett. E bíróság úgy találta, hogy e rendelkezés – amelyet megismétel az 561/2006 rendelet 13. cikke 1) bekezdése d) pontjának második francia bekezdése – megfogalmazására, összefüggéseire és céljára figyelemmel, nem vonható le egyértelműen az említett ítéletből, hogy e rendelkezés értelmében az „alapanyag" fogalmát úgy kell-e értelmezni, hogy az magában foglalja az üres italos palackokat, azaz az italkereskedő csomagolóanyagait is.

21 A kérdést előterjesztő bíróság szerint az alapanyag fogalmának ilyen tág értelmezését támasztja alá a nemzeti ítélkezési gyakorlat és a jogirodalom egyaránt. Az Oberlandesgericht Stuttgart ugyanakkor kifejti, hogy a csomagolóanyagok nem tartoznak a bor- és italkereskedő fő tevékenységi körébe, abban az értelemben, hogy a szolgáltatási tevékenységet e tárggyal végzik, mint a fent hivatkozott Raemdonck és Raemdonck-Janssens ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben az építőanyagok vagy gépek esetében. Ugyanakkor az alapeljárásban szóban forgó szállítások nem ellentétesek az 561/2006 rendelet célkitűzéseivel.

22 Az Oberlandesgericht Stuttgart tehát úgy döntött, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„A […] 561/2006 […] rendelet […] 13. cikke [(1) bekezdése] d) pontjának második francia bekezdésében szereplő »alapanyagok« fogalom úgy kell-e értelmezni, hogy az magában foglalja az olyan csomagolóanyagot is, mint az üres italos palackok, amelyet valamely, üzletet működtető bor- és italkereskedő fuvaroz, aki hetente egyszer szállít a vevői részére, és ennek során összegyűjti az üres csomagolást, hogy elvigye azt a nagykereskedőjéhez?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

23 Ezen előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés megválaszolása céljából először is meg kell állapítani, hogy a 3820/85 rendelet 13. cikke (1) bekezdésének g) pontja szerinti „alapanyag” fogalmát már értelmezte a Bíróság a fent hivatkozott Raemdonck és Raemdonck-Janssens ügyben hozott ítéletben.

24 Mivel az 561/2006 rendelet nem módosított lényegesen a 3820/85 rendelet 13. cikke (1) bekezdésének g) pontjában meghatározott kivétel feltételein, eltekintve azon kiegészítő feltételtől, miszerint a jármű megengedett legnagyobb össztömege nem haladhatja meg a 7,5 tonnát, illetve azon pontosítástól, miszerint a járművezető a munkája során használt „gépezetet" is szállíthat, az „alapanyag" e rendelkezésen szereplő fogalmának a fent hivatkozott Raemdonck és Raemdonck-Janssens ügyben hozott ítéletben nyújtott értelmezése alkalmazandó az „alapanyag" 561/2006 rendelet 13. cikke 1) bekezdése d) pontjának második francia bekezdése szerinti fogalmára.

25 Az említett ítéletből következik, hogy az alapanyag fogalmát tágabb értelemben kell értelmezni, mint a felszerelés fogalmát, lévén, hogy az előbbibe beletartozik valamennyi eszköz, amelyet az érintett jármű vezetője tevékenységének gyakorlása megkíván, vagy használ, és ekképpen beletartozhatnak a gyártandó végtermék összetevői, vagy a jármű vezetője által elvégzendő munka hozzávalói. Következésképpen az alapanyagok más dolgok létrehozásához, módosításához vagy átalakításához használhatók fel, illetve ahhoz szükségesek, és nem arra szánják egyszerűen, hogy a saját szállítása, értékesítése vagy megsemmisítése érdekében valahova szállítsák. Az alapanyag ekképpen egy feldolgozási folyamatnak van alávetve, és nem minősül a felhasználója általi eladásra szánt árunak.

26 E tekintetben meg kell állapítani, hogy egy bor- és italkereskedő, mint A. M. Seeger, csupán szállítja az üres palackokat. Azok nem minősülnek a fő tevékenység végzéséhez szükséges eszközöknek, amint arra az Egyesült Királyság Kormánya és az Európai Bizottság helyesen hivatkoznak észrevételeikben. Az A. M. Seeger által szállított üres italos palackokat nem dolgozzak fel, nem alakítják át, azokat nem adják hozzá más termékhez, és nem is használják valamely tevékenység gyakorlásához. Nem szükségesek az ilyen kereskedő által előállított valamely termék alapanyaga vagy összetevőjeként, vagy az e kereskedő által elvégzett munkához. Végül nem minősülnek valamely termék előállításához szükséges készüléknek vagy eszköznek.

27 Egyébként bár igaz, hogy az alapügyben szóban forgó üres italos palackokat kereskedelmi céllal használják, valamint hogy A. M. Seegernek – minden valószínűség szerint – gazdasági okokból, tehát teljesen szubjektív megfontolásból nincs más választása, mint az, hogy e palackokat maga gyűjtse össze a vevőinél, e körülmény nem elegendő ahhoz, hogy az 561/2006 rendelet 13. cikke (1) bekezdése d) pontjának második francia bekezdése szerinti „alapanyag” fogalma vonatkozzon rájuk.

28 Az „alapanyag” fogalmának ilyen értelmezését megerősíti az 561/2006 rendelet 13. cikke (1) bekezdésében meghatározott valamennyi kivétel rendszertani értelmezése.

29 E rendelkezés az említett rendelet 5–9. cikkétől való eltéréseket állapít, különösen a gazdaságokból tej begyűjtésére és a tejkonténereknek a gazdaság területére való visszaszállítására, illetve a háztól házig háztartási hulladékgyűjtéshez és szállításhoz kapcsolódó tevékenységek keretében használt járművek esetében.

30 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az alapanyag fogalmának A. M. Seeger által támogatott értelmezése kiterjed a csomagolóanyagokra és az üres palackokra, és ekképpen kiterjedne a fent említett különös kivételekre, és lényegében, sőt teljesen értelmetlenné tenné. Amennyiben az uniós jogalkotó valamennyi szakmai jellegű eszközt szállító járműre vonatkozóan általános kivételt kívánt volna létrehozni, az 561/2006 rendelet 13. cikke (1) bekezdése nem korlátozta volna a benne foglalt eltérést a szállított eszközök meghatározott csoportjaira, hanem egyszerűen az eszközök szakmai jellegére utalt volna.

31 Egyébként az alapanyag fogalma A. M. Seeger által támogatott értelmezésének az lenne a következménye, hogy nehezebb, majdnemhogy lehetetlen lenne azt megkülönböztetni az árunak a 561/2006 rendeletben – különösen annak 2. cikke (1) bekezdése a) pontjában, 4. cikke a) pontjában, illetve 10. cikke (1) bekezdésében – számos alkalommal használt fogalmától.

32 Az 561/2006 rendelet 13. cikke (1) bekezdése d) pontjának második francia bekezdésében meghatározott eltérés alkalmazása ugyanis többek között a szállított áru jellegétől függ, és nem vonatkozik minden árura, még a rendelkezésben meghatározott többi feltétel teljesülése esetén sem. Az „anyagok, felszerelés, vagy gépezet" kifejezések ekképpen szükségszerűen azon eszközöknek csupán egy részére vonatkoznak, amelyek szállítása e rendelet alkalmazási körébe tartozik. Következésképpen e korlátozás kizárja magukat a piaci árukat, illetve azon árukat, amelyeket egyszerűen megmunkálás, átalakítás, vagy valamely tevékenységhez történő felhasználás nélkül egyik helyről a másikra szállítanak. Különben az alapanyag fogalma nem tenné lehetővé az említett rendelet 13. cikke (1) bekezdésében megállapított eltérések alkalmazásának korlátozását a szállított áruk függvényében, ami az alapanyag és az áru fogalma közötti valamennyi különbség eltörlését jelentené.

33 Egyébiránt emlékeztetni kell arra is, hogy az 561/2006 rendelet 13. cikke (1) bekezdése d) pontjának második francia bekezdése alkalmazásának feltételeit szigorúan kell értelmezni, mivel e rendelkezés a rendelet 5–9. cikkétől való eltérést jelent.

34 E tekintetben ki kell emelni, hogy amennyiben elfogadnánk az alapanyag fogalmának A. M. Seeger által javasolt értelmezését, az 561/2006 rendelet 13. cikke (1) bekezdése d) pontjának második francia bekezdésében meghatározott kivétel kiterjedne főszabályként valamennyi szakmai jellegű eszközre, ami veszélyeztetné e rendelet célkitűzéseit, azaz a közúti szállítási ágazatban alkalmazottak munkafeltételeinek és a közúti közlekedésbiztonságnak a javítását.

35 Ezen értelmezés egyébiránt ellentétes lenne az említett rendelet 13. cikke (1) bekezdésében meghatározott követelménnyel is, amennyiben ezen értelmezésnek az lenne a következménye, hogy egyfelől nagyszámú járművezető nem részesülne az 561/2006 rendeletben meghatározott munkafeltételek védelmében.

36 Másfelől az 561/2006 rendelet 13. cikke (1) bekezdése d) pontjának második francia bekezdésében meghatározott kivétel ilyen kiterjesztése azzal járna, hogy nagyszámú járművet ilyen járművezetők vezetnének, aki ekképpen jogszerűen vezethetnének pihenő nélkül hosszú órákon át, ami súlyosan veszélyeztetné a közúti biztonság javítására irányuló célkitűzést.

37 E tekintetben meg kell továbbá jegyezni, hogy az 561/2006 rendelet célja többek között – az első cikke második mondata szerint – a hatékonyabb tagállami végrehajtási gyakorlat elősegítése a közúti szállítási iparágon belül, valamint a negyedik preambulumbekezdése szerint a „tisztább és egyszerűbb szabályozás […], amely a közúti szállítási ágazat és a végrehajtó hatóságok által könnyebben érthető, értelmezhető és alkalmazható".

38 Ennélfogva az 561/2006 rendelet 13. cikke (1) bekezdése d) pontjának második francia bekezdésében meghatározott kivétel kiterjesztése bizonytalanságot okozhatna a közúti szállítási ágazatban és az arra vonatkozó szabályok végrehajtásáért felelős hatóságok körében, és értelmezési, alkalmazási, végrehajtási és ellenőrzési nehézségeket okozhatna az említett szabályok vonatkozásában. Ez nemcsak az előző pontban említett célokkal lenne ellenétes, hanem veszélyeztethetné az említett rendelet tizenharmadik preambulumbekezdésében meghatározott, a vezetési és pihenőidőre vonatkozó szabályok hatékony és egységes alkalmazására irányuló célkitűzés megvalósítását is.

39 Végül nem fogadható el A. M. Seegernek a csomagolásokra vonatkozó nemzeti szabályozásból eredő, a visszaváltási rendszerben való részvétellel kapcsolatos kötelezettségre alapított érve sem, amely szabályozás célja a környezet újrahasználható palackok használata révén való védelme, és amely betétdíjat vezetett be bizonyos palackozott italokra, és amely alapján az üres italos palackok szállítása szükséges a kereskedelmi tevékenységéhez.

40 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a környezetvédelemre vonatkozó nemzeti szabályozásból eredő kötelezettség, még ha feltételezzük is, hogy e szabályozás egy irányelvben meghatározott kötelezettséget ültet át, nem elegendő ahhoz, hogy a bor- és italkereskedő által szállított üres italos palackokra vonatkozzon az 561/2006 rendelet 13. cikke (1) bekezdése d) pontjának második francia bekezdésében szereplő „alapanyagok" fogalma. Ezen érv ráadásul csupán akkor lenne elfogadható, ha A. M. Seeger kizárólag visszaváltható üres italos palackokat szállítana, ami nem következik a Bírósághoz benyújtott iratokból.

41 A fentiekre tekintettel a feltett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 561/2006 rendelet 13. cikke (1) bekezdése d) pontjának második francia bekezdésében szereplő „alapanyagok" fogalmat úgy kell értelmezni, hogy az nem foglalja magában az olyan csomagolóanyagot, mint az üres italos palackok, amelyet valamely, üzletet működtető bor- és italkereskedő fuvaroz, aki hetente egyszer szállít a vevői részére, és ennek során összegyűjti az üres csomagolást, hogy elvigye azt a nagykereskedőjéhez.

A költségekről

42 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A 3821/85/EGK és a 2135/98/EK tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 3820/85/EGK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. március 15-i 561/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 13. cikke (1) bekezdé-

se d) pontjának második francia bekezdésében szereplő „alapanyagok” fogalmat úgy kell értelmezni, hogy az nem foglalja magában az olyan csomagolóanyagot, mint az üres italos palackok, amelyet valamely, üzletet működtető bor- és italkereskedő fuvaroz, aki hetente egyszer szállít a vevői részére, és ennek során összegyűjti az üres csomagolást, hogy elvigye azt a nagykereskedőjéhez.

Aláírások